

Hãy chăm lo, phụng dưỡng, báo hiếu khi cha mẹ còn sống

ISSN: 2734-9195 15:54 24/09/2025

Hiếu đạo không nằm ở hình thức, mà ở tâm chân thành. Khi ta biết sống tỉnh thức, nuôi dưỡng lòng biết ơn và phụng dưỡng cha mẹ với tất cả sự kính trọng, cũng chính là lúc hạt giống từ bi và giác ngộ đang nảy nở trong ta.

Tôi sống ở làng quê từ nhỏ, mãi khi trưởng thành mới rời quê lên thành phố học tập rồi ở lại lập nghiệp. Ngay sát bên cạnh nhà tôi có một gia đình kinh tế thuộc dạng khá giả nhất làng. Hai vợ chồng nhà hàng xóm này chỉ sinh được duy nhất một người con trai, nên sự cưng chiều của họ dành hết cho người con “độc” nhất cũng là dễ hiểu, bởi ở quê tôi nói riêng cũng như nhiều làng quê, “hủ tục” khát tìm con trai để lấy người nối dõi tông đường, cúng giỗ ông bà tiên tổ, vẫn còn khá nặng nề.

Thằng nhỏ bằng cỡ tuổi tôi, vì được cưng chiều nên luôn quậy phá, hỗn láo không chỉ với cha mẹ mà còn với hết thầy mọi người trong xóm.

Bản tính hỗn láo ngang ngược, bất cần, sống không có tình, nên tới khi trưởng thành, có gia đình vợ con rồi mà cậu ta vẫn thói nào tật nấy.

Hễ cha mẹ có chửi mắng khi cậu ta làm sai điều gì, thì ngay lập tức cậu ta “bật” lại ngay, thậm chí chửi lại tức thì.

Có nhiều bữa xung khắc, cậu ta còn bất hiếu đến mức không chỉ dừng lại ở chửi rửa những người đã sinh thành ra mình, mà “đứa con Trời đánh” còn dùng vũ lực, khiến người cha, người mẹ của cậu ta lĩnh trọn những thương tích trên thân thể.

Đau khổ hơn cả là cách đây chừng gần chục năm, trong một đêm mùa đông tháng giá buốt lạnh, vợ chồng người con bất hiếu này đã đuổi cha mẹ mình ra khỏi nhà và ông bà đã dắt díu nhau đi đâu, lang bạt kiếm sống ở phương nào, chẳng ai trong làng hay biết thông tin...(?!).

Sống ở trung tâm thành phố từ lâu, nhưng thi thoảng tôi vẫn trở về để thăm lại mẹ cha, người thân yêu; vì thế mà thông tin về vợ chồng già hàng xóm bị con trai đuổi đi từ lâu, không tin tức gì, luôn đan xen nhưng đồn đoán, khiến tôi cũng thấy bùi ngùi, xót thương. Người thì bảo ông bà đã tự tử chết do uất ức, kẻ lại nói ông bà sống trong một trại dưỡng lão nào đó... không ít người thì xôn xao rằng thấy ông bà lang bạt kiếm sống bằng nghề xin ăn ở tận một tỉnh phía Nam... Vâng, dù đôi vợ chồng già ấy có chết, hay còn sống đi nữa, thì chuyện đó cũng đâu có còn quan trọng với người con bất hiếu kia, khi chính cậu con trai không mấy may nghĩ suy hay động lòng trắc ẩn (?!).

Hình minh họa tạo bởi AI

Năm ngoái, nhân mùa Vu Lan, tôi về nhà và cùng mẹ lên chùa quê dự lễ “Bông hồng cài áo”, thì bất ngờ nhìn thấy vợ chồng cậu ta, người đã đuổi bố mẹ ra đường ấy, cũng lên chùa để tham dự buổi lễ. Liệu cậu ta đã biết hối lỗi, đã biết sám hối về những tội lỗi do mình gây ra đối với mẹ cha, những người đã dứt ruột sinh thành và nuôi nấng mình lớn khôn...(?!). Không riêng bản thân tôi, mà tôi nghĩ là nhiều người trong xóm, trong làng cũng tự hỏi như vậy. Như thế mà để làm gì chứ, bởi sự hối hận ấy chỉ được xem là giả tạo, là quá muộn khi không thể cứu vãn được gì... Sự xuất hiện của cậu ta trong lễ Vu Lan báo hiếu hôm ấy chỉ nhận thêm sự chỉ trích và cả những câu chửi thề của thiên hạ mà thôi...

Câu chuyện đối xử với mẹ cha của một người con trai, hàng xóm của tôi có lẽ không là duy nhất, là hiếm trong xã hội hiện đại ngày nay; khi mà thực tế luôn có không ít những người con đã từng và vẫn hàng ngày sống, đối xử với cha mẹ trái với đạo lý làm người. Việc cãi lại mẹ cha, làm những điều khiến cha mẹ phải buồn lòng đã là không được; huống hồ những chuyện tày đình như chửi lại, đánh lại mẹ cha, thì có lẽ Trời không thể dung, đất không thể tha thứ...

Theo thông lệ ở nước ta cũng như nhiều nước Phật giáo trên thế giới, hàng năm cứ vào dịp tháng Bảy Âm lịch, khi mùa Vu Lan tới, mọi người, mọi nhà thường tới các ngôi chùa gần nơi mình sinh sống để hồi nhớ về công lao sinh thành dưỡng dục của mẹ cha, nhắc nhở mọi người phải sống sao cho phải đạo làm con, làm người. Có điều tôi thấy hơi buồn là, trong khi cha mẹ còn sống trên dương thế thì nhiều người con không biết trân quý quãng thời gian ngắn ngủi được gần mẹ cha để phụng dưỡng, tri ân báo hiếu, làm cho mẹ cha vui...(?!). Đến khi cha mẹ mất đi rồi thì mới lo cúng lễ mâm cao cỗ đầy, mới khóc lóc cảm thương..., như vậy giải quyết được vấn đề gì đâu. Chính vì vậy mà mọi người chúng ta hãy báo hiếu, hãy sống thật tốt, phải đạo, luôn tạo niềm vui khi mẹ cha còn đang sống trên đời!

Trong đạo lý nhà Phật, hiếu hạnh là nền tảng của mọi thiện pháp. Đức Phật từng dạy rằng: *“Nếu có người vai trái cõng cha, vai phải cõng mẹ, đi quanh núi Tu di trăm ngàn vòng, rồi phục vụ cha mẹ trăm năm vẫn chưa gọi là báo hiếu đủ”*. Bởi ơn sinh thành và dưỡng dục lớn lao không thể lấy gì đo đếm được. Thế nên, khi cha mẹ còn hiện tiền, hãy kịp thời trở về bằng hành động yêu thương cụ thể, một chén cơm nóng, một lời thăm hỏi dịu dàng, một sự có mặt trọn vẹn bên người. Đừng để mai này hối tiếc vì đã trễ một câu “con thương cha mẹ”.

Hiếu đạo không nằm ở hình thức, mà ở tâm chân thành. Khi ta biết sống tỉnh thức, nuôi dưỡng lòng biết ơn và phụng dưỡng cha mẹ với tất cả sự kính trọng, cũng chính là lúc hạt giống từ bi và giác ngộ đang nảy nở trong ta.

Tác giả: **Nguyễn Thuý Uyên** - Trường Đại học Thủ Đức